

Arrest

nr. 255 153 van 27 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten T. H. G. SOETAERT en M. MUGREFYA
de Selliers de Moranvilleaan 84
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaten T. H. G. SOETAERT en M. MUGREFYA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 augustus 2020 een (tweede) aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische stiefmoeder.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 19 januari 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 2 februari 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9.08.2020 werd ingediend door:

Naam A.(...)

Voornamen; H.(...) Y.(...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met de Belgische onderdaan (stiefmoeder), de genaamde A.(...), M.(...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betreffende deze aanvraag is een prangend bezwaar om verblijfsrecht te kunnen geven, de voorgelegde geboorteakte kunnen we immers niet erkennen.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet. die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantsschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.' Verder bepaald artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht. '

In eerste instantie dient dan ook vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een geboorteakte voor uitgegeven op 23.07.2019. Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laatstelijk geregistreerd werd nl. op 22.02.2019, bijna 17 jaar na de geboorte van betrokkene op 10.08.2002. De inhoud van de akte wordt door onze diensten dan ook betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht.

Uit het voorgelegde paspoort (...) afgeleverd te Brussel, geldig van 1.10.2019 tot 30.09.2029, van betrokkene blijkt dat hij illegaal België is binnen gereisd. In zijn paspoort is immers nergens een spoor van een visum of inreisstempel terug te vinden. Het houdt geen steek dat betrokkene zou verkiezen illegaal naar Europa te reizen, wat veel duurder is en heel veel risico inhoudt, indien hij werkelijk de stiefzoon zou zijn van de Belgische referentiepersoon.

Gezien daarenboven een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11 may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten

overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht. Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk om het Frans als proceduretaal te hanteren.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

2.3. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten, waarvan de werkkring het hele land bestrijkt, krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p 737).

2.4. De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is opgesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

Er kan bijgevolg niet worden ingegaan op de vraag van verzoeker om de zaak in de Franse taal te behandelen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 18 en 27 van het Wetboek internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en van de algemene beginselen

van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt hierbij het volgende in zijn middel:

“11. La décision attaquée rejette la demande de séjour du requérant au motif que l'acte de naissance que ce dernier a produit ne pourrait être reconnu en Belgique et que, par conséquent, son lien de parenté avec le regroupant, à savoir sa belle-mère, n'aurait pas été démontré.

En ce faisant, la décision attaquée :

- d'une part, allègue des faits inexistants, viole les articles 18 et 27 du Code de droit international privé, les articles 42 et 62 de la loi du 15.12.1980, les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991, les principes de bonne administration, en particulier le devoir de minutie, et contient une erreur manifeste d'appréciation (première branche) ;

- d'autre part, viole l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme (ci-après CEDH), les articles 40ter, § 2, 42 et 62 de la loi du 15.12.1980, l'article 44 de l'arrêté royal du 08.10.1981, les principes de bonne administration, en particulier l'obligation de collaboration procédurale, et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 (deuxième branche).

A. Première branche : allégation de faits inexistants, violation des articles 18 et 27 du Code de droit international privé, des articles 42 et 62 de la loi du 15.12.1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991, des principes de bonne administration, en particulier le devoir de minutie, et erreur manifeste d'appréciation

1. Dispositions et principes visés à la première branche

12. L'article 27, § 1er, du CODIP règle la question de la reconnaissance en Belgique des actes authentiques étrangers comme suit :

« Art. 27. § 1er. Un acte authentique étranger est reconnu en Belgique par toute autorité sans qu'il faille recourir à aucune procédure si sa validité est établie conformément au droit applicable en vertu de la présente loi, en tenant spécialement compte des articles 18 et 21.

L'acte doit réunir les conditions nécessaires à son authenticité selon le droit de l'Etat dans lequel il a été établi.

L'article 24 est, pour autant que de besoin, applicable.

Lorsque l'autorité refuse de reconnaître la validité de l'acte, un recours peut être introduit devant le tribunal de première instance, sans préjudice de l'article 121, conformément à la procédure visée à l'article 23. Le recours est introduit devant le tribunal de la famille si l'acte authentique étranger concerne une compétence visée à l'article 572bis du Code judiciaire. »

L'article 18 du CODIP concerne la fraude à la loi et dispose que :

« Art. 18. Pour la détermination du droit applicable en une matière où les personnes ne disposent pas librement de leurs droits, il n'est pas tenu compte des faits et des actes constitués dans le seul but d'échapper à l'application du droit désigné par la présente loi ».

Les termes de « fraude à la loi » désignent la situation où, dans une matière où les personnes ne disposent pas librement de leurs droits, des personnes déplacent leur relation à l'étranger en manipulant la règle de rattachement/conflit de loi, dans l'intention frauduleuse d'échapper à des dispositions impératives ou d'ordre public du droit normalement applicable en vertu du Code de droit international privé.

Dans un tel cas, l'article 18 du CODIP permet de faire échec à l'opération normale de la règle de conflit de loi et d'ainsi empêcher que la relation échappe aux dispositions impératives ou d'ordre public dont les personnes concernées voulaient éviter l'application.

Dans un article de doctrine, B. LAGHENDRIES a éclairé quelque peu l'application du mécanisme de fraude à la loi en matière de reconnaissance de jugements ou actes authentiques étrangers, en indiquant que :

« La fraude à la loi doit s'entendre comme le fait pour les parties d'obtenir devant une juridiction étrangère ce qu'elles n'auraient pu obtenir devant le juge belge. Outre le fait que la matière doit être de celles où les parties ne disposent pas librement de leurs droits, l'élément intentionnel est ici fondamental pour déterminer si la situation juridique est entachée d'une fraude à la loi. Cette intention frauduleuse doit être démontrée, sinon de manière irréfutable, par « suffisamment d'éléments objectifs concordants ».

Une décision de refus de reconnaissance d'un jugement supplétif étranger fondée sur la fraude à la loi devrait donc établir que la décision a été obtenue dans le seul but d'échapper au droit désigné en vertu de la présente loi. Sur cette base, on voit mal comment invoquer la fraude à la loi, dès lors que le jugement supplétif a été rendu par une juridiction de l'Etat sur le territoire duquel est né l'intéressé. »

13. Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs prévoient que :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Les travaux préparatoires de la loi indiquent l'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle :

« À l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir

'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire » (la requérante souligne).

Selon une jurisprudence constante du Conseil d'État :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision; que la motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce; que l'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise; que l'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision » (la requérante souligne).

« Il convient de rappeler que cette motivation doit non seulement permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont amené l'autorité à adopter celui-ci, mais doit aussi permettre au Conseil d'État de contrôler l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs exprimés » .

L'article 62, § 2, al. 1er, de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'État s'y opposent. »

14. Dans le cadre de son contrôle de légalité, Votre Conseil ne peut substituer son appréciation à celle de l'autorité, mais Il peut en revanche vérifier l'adéquation et le caractère raisonnable de la décision entreprise et, le cas échéant, constater l'erreur manifeste d'appréciation de l'autorité .

15. Les principes de bonne administration réunissent un ensemble de devoirs qui s'imposent à toute administration soucieuse d'agir et d'exercer son pouvoir d'appréciation comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au respect de l'intérêt général et de la légalité . Parmi ces devoirs figure notamment le devoir de minutie.

Il ressort de la jurisprudence du Conseil d'Etat qu'en vertu du devoir de minutie :

« aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (la requérante souligne).

À cet égard, on peut également citer l'article 42 de la loi 15 décembre 1980 qui prévoit que « la reconnaissance [du droit de séjour] tient compte de l'ensemble des éléments du dossier » (la requérante souligne).

2. Développements

16. La décision du 19.01.2021 a rejeté la demande de séjour du requérant au motif que :

Selon la partie adverse, l'authenticité et le contenu de l'acte de naissance déposé par le requérant ne pourraient être reconnus et, par conséquent, le requérant n'aurait pas fourni de preuve suffisante de son lien de parenté avec la personne rejointe.

Plus particulièrement, la partie adverse conteste le contenu de l'acte, car il serait raisonnable de penser qu'il a été établi sur la seule base d'une déclaration et sans enquête approfondie, sur la base de l'article 18 du CODIP (fraude à la loi) et estime qu'un enregistrement tardif de la naissance basé uniquement sur des déclarations ne remplirait pas les conditions de l'article 27 du CODIP.

17. Or, comme il est expliqué ci-dessous, la partie adverse n'a pas démontré que l'acte de naissance déposé par le requérant ne pourrait être reconnu sur la base de l'article 27 du CODIP, puisque :

- D'une part, elle n'a pas établi que la validité de cet acte ne serait pas établie conformément au droit ghanéen, ni que cet acte de naissance ne remplirait pas les conditions nécessaires à son authenticité prévues par le droit ghanéen ;

- D'autre part, le cas d'espèce ne tombe pas sous le coup de l'article 18 du CODIP, de sorte que cette disposition ne peut faire obstacle à la reconnaissance de l'acte de naissance du requérant.

18. En vertu de l'article 27 du CODIP, pour être reconnu, un acte authentique étranger doit être valide conformément au droit applicable selon le CODIP et il doit remplir les conditions nécessaires à son authenticité selon le droit dans lequel il est établi.

En l'espèce, l'acte de naissance a été produit en vue de prouver la paternité de M. B. A.-A., cohabitant légal du regroupant. En vertu de l'article 62, § 1er, du CODIP, « l'établissement et la contestation du lien de filiation à l'égard d'une personne sont régis par le droit de l'Etat dont elle a la nationalité au moment de la naissance de l'enfant ou, si cet établissement résulte d'un acte volontaire, au moment de cet acte ». M. A.-A. est de nationalité ghanéenne et ce, depuis sa naissance (pièce 5), de sorte que le droit ghanéen régit le lien de filiation du requérant à son égard.

L'acte de naissance du requérant a – fort logiquement, puisque le requérant est né au Ghana - été établi par les autorités ghanéennes, de sorte que l'acte doit remplir les conditions nécessaires à son authenticité prévues par le droit ghanéen.

Dans la décision attaquée, la partie adverse affirme que l'enregistrement tardif d'une naissance sur la base de déclarations ne remplirait pas les conditions de l'article 27 du CODIP. Force est toutefois de constater que la partie adverse ne cite aucune disposition de droit ghanéen qui s'opposerait à un tel enregistrement tardif sur la base de déclarations.

En ce faisant, elle ne démontre pas que l'acte de naissance produit par le requérant ne pourrait être reconnu conformément à l'article 27 du CODIP.

Au demeurant, le Registration of Births and Deaths Act, 1965 Act 301 (pièce 4), permet l'enregistrement tardif des naissances, puisque il prévoit, en son article 8, que :

"8. Registration of births

(1) The birth of a child in a district to which this Act applies shall be registered by the Registrar in the district in which the child was born.

(2) Where a living new-born child is found deserted and information as to the place of birth is not available, the birth shall be registered by the Registrar for the district in which the child is found.

(3) Subject to subsection (2) of section 36, the prescribed particulars for registration shall be furnished by (a) the father and the mother of the child, or

(b) in the case of the death or incapacity of the father and mother,

(i) the occupier of the premises in which the child is born, if the occupier has knowledge of the birth, or

(ii) a person present at the birth, or (iii) a person having charge of the child.

(4) The birth shall be registered within twenty-one days of the date of birth, and registration outside of the period shall only be made on the payment of the prescribed fee.

(5) Where a birth has not been registered within the twenty-one days period referred to in subsection

(4), the Registrar may by notice in writing summon any of the persons referred to in subsection (3) to attend personally at the Births and Deaths Registry to furnish the prescribed particulars for registration within a prescribed time.

(6) A birth shall not be registered after the expiration of twelve months from the date of birth except with the written authority of the Registrar and on the payment of the prescribed fee, and notice of that authority having been given shall be entered in the register.4(4)"910

D'ailleurs, dans la décision attaquée, la partie adverse cite un rapport du Home Office UK Border Agency, qui expose que la majorité des enregistrements au Ghana ne sont pas faits à la naissance et qu'il est commun qu'aucun enregistrement ne soit demandé tant qu'un individu n'a pas besoin d'un acte de naissance. La seule lecture de ces informations laisse penser que le droit ghanéen permet bel et bien l'enregistrement tardif des naissances.

Partant, dans la décision attaquée, la partie adverse n'a pas démontré que l'acte de naissance ne pouvait être reconnu conformément à l'article 27 du CODIP.

19. La partie adverse se réfère également à l'article 18 du CODIP, qui est rédigé comme suit :

« Pour la détermination du droit applicable en une matière où les personnes ne disposent pas librement de leurs droits, il n'est pas tenu compte des faits et des actes constitués dans le seul but d'échapper à l'application du droit désigné par la présente loi. »

Cette disposition permet de faire échec à la reconnaissance d'un acte authentique étranger en cas de fraude à la loi. Pour justifier l'application de cette disposition, il faut se trouver dans une

9 Traduction libre : 8. Enregistrement des naissances

(1) La naissance d'un enfant dans un district auquel s'applique la présente loi doit être enregistrée par le fonctionnaire de l'état civil dans le district où l'enfant est né.

(2) Lorsqu'un nouveau-né vivant est trouvé abandonné et que les informations concernant le lieu de naissance ne sont pas disponibles, la naissance doit être enregistrée par le fonctionnaire de l'état civil du district dans lequel l'enfant est trouvé.

(3) Sous réserve du paragraphe (2) de l'article 36, les renseignements prescrits pour l'enregistrement doivent être fournis par a) le père et la mère de l'enfant, ou

b) en cas de décès ou d'incapacité des père et mère,

i) l'occupant des lieux où l'enfant est né, s'il a connaissance de la naissance, ou (ii) une personne présente à la naissance, ou (iii) une personne ayant la charge de l'enfant.

(4) La naissance doit être enregistrée dans les vingt-et-un jours suivant la date de naissance, et l'enregistrement en dehors de ce délai ne peut être effectué que moyennant le paiement du droit prescrit.

(5) Lorsqu'une naissance n'a pas été enregistrée dans le délai de vingt-et-un jours visé au paragraphe (4), le fonctionnaire peut, par un avis écrit, convoquer l'une des personnes visées au paragraphe (3) à se présenter en personne au bureau d'enregistrement des naissances et des décès afin de fournir les renseignements prescrits pour l'enregistrement dans un délai prescrit.

(6) Une naissance ne peut être enregistrée après l'expiration d'un délai de douze mois à compter de la date de naissance, sauf sur autorisation écrite du fonctionnaire de l'état civil et sur paiement du droit prescrit, et un avis de cette autorisation doit être inscrit au registre.4(4).
<https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=548edaf74&skip=0&query=birth%20registration&coi=GHA>.

matière où les personnes ne disposent pas librement de leurs droits et démontrer la réunion des conditions suivantes :

- une manipulation matérielle de la règle de rattachement (que ce soit au niveau du facteur ou de la catégorie de rattachement) ;

- l'intention frauduleuse d'échapper à l'application du droit désigné par le CODIP . Cette intention frauduleuse ne se présume pas et doit être démontrée au moyen d'éléments objectifs .

En l'espèce, il n'y a eu aucune manipulation matérielle de la règle de rattachement. L'acte authentique dont la reconnaissance est refusée par la partie adverse n'aurait pas pu être obtenu auprès d'autres autorités que les autorités ghanéennes, puisque, d'une part, le requérant est né sur le territoire ghanéen et que, d'autre part, le père du requérant est ghanéen et, selon l'article 62 du CODIP, le droit de l'Etat de la nationalité du père s'applique à l'établissement de sa filiation. La partie adverse se garde d'ailleurs bien de mentionner le droit dont le requérant chercherait à éviter l'application.

En l'absence de manipulation matérielle de la règle de rattachement, il ne peut y avoir fraude à la loi et donc, d'application de l'article 18 du CODIP.

A cet égard, on cite une nouvelle fois B. LAGHENDRIES, qui au sujet de l'application de la notion de fraude à la loi à la reconnaissance d'un jugement supplétif d'acte de naissance étranger, a expliqué que : « Une décision de refus de reconnaissance d'un jugement supplétif étranger fondée sur la fraude à la loi devrait donc établir que la décision a été obtenue dans le seul but d'échapper au droit désigné en vertu de la présente loi. Sur cette base, on voit mal comment invoquer la fraude à la loi, dès lors que le jugement supplétif a été rendu par une juridiction de l'Etat sur le territoire duquel est né l'intéressé. »

La décision attaquée est donc fondée à tort sur l'article 18 du CODIP et méconnaît la notion de fraude à la loi au sens de cette disposition.

20. Dans la décision attaquée, la partie adverse semble fonder l'application de l'article 18 du CODIP sur deux éléments en particulier, qui non seulement ne sont pas de nature à démontrer une fraude à la loi au sens de l'article 18 du CODIP, mais sont en plus, des allégations non fondées. Il s'agit :

(1) du fait que le requérant serait entré illégalement en Belgique.

La partie adverse a construit cette allégation sur fait que le passeport produit par le requérant ne contient aucun visa, ni aucun cachet d'entrée.

Or, ce passeport n'est pas celui avec lequel le requérant a voyagé vers l'espace Schengen, ce que la partie adverse aurait pu déduire du constat que ce passeport a été émis le

01.10.2019 par l'ambassade du Ghana à Bruxelles (pièce 2).

En réalité, le requérant a perdu le passeport avec lequel il a voyagé, raison pour laquelle il a dû demander un nouveau passeport auprès de l'ambassade à Bruxelles. Mais il est arrivé sur le territoire Schengen avec un visa délivré à l'ambassade d'Allemagne à Accra, ce que la partie adverse pourrait (ou aurait pu) facilement vérifier.

En faisant cette allégation, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation et a fondé sa décision sur un fait inexistant.

(2) le fait que qu'il serait raisonnable de supposer que l'acte de naissance a été établi sur la base de déclarations sans enquête approfondie sur l'authenticité du contenu des déclarations.

Dans la décision attaquée, la partie adverse s'est référée à un rapport du Home Office UK Border Agency, selon lequel "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required", avant de conclure qu'il est raisonnable d'affirmer que c'est également le cas en l'espèce ("het is redelijk te stellen dit ook hier het geval is").

Il s'agit là également d'un fait inexistant, ou à tout le moins, non fondé.

Partant, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation et a fondé sa décision sur des faits inexistantes ou à tout le moins non fondés.

En ce faisant, la partie adverse n'a pas adopté sa décision après avoir procédé à un examen complet et particulier de toutes les données de l'espèce. Elle n'a pas non plus effectué une recherche minutieuse des faits, ni récolté tous les renseignements nécessaires à la prise de sa décision, en vue de prendre en considération tous les éléments du dossier et d'adopter sa décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. Elle a dès lors méconnu les principes de bonne administration, en particulier le devoir de minutie, ainsi que l'article 42, §1er, de la loi du 15.12.1980.

21. Partant, il résulte de tout ce qui précède que la décision attaquée :

- *méconnaît la notion de fraude à la loi et viole l'article 18 du CODIP ;*
- *viole l'article 27 du CODIP ;*
- *est mal fondée, mal motivée, est dénuée de fondement légal et repose sur des faits inexistantes ou, à tout le moins, non démontrés, en violation des articles 2 et 3 de la loi du*

29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62, § 2, de la loi du 15.12.1980 ;

- *ne repose pas sur un examen complet et particulier des données de l'espèce, en violation des principes de bonne administration, en particulier le devoir de minutie, et de l'article 42, § 1er, de la loi du 15.12.1980 ;*

- *repose sur des erreurs manifestes d'appréciation.*

La première branche est donc fondée."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de artikelen 40ter en 40bis van de vreemdelingenwet en artikel 44 van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslagen en maakt eveneens uitdrukkelijk melding van de door verzoeker geschonden geachte artikelen 18 en 27 van het WIPR.

3.4.1. Artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)" (eigen onderlijning)

De in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden zijn:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 44 van het vreemdelingenbesluit bepaalt op zijn beurt het volgende:

*“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.
(...)”*

3.4.2. Artikel 27 van het WIPR houdt de zogeheten *de plano*-erkenning van buitenlandse akten in en bepaalt het volgende:

*“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.
Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.
Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.
(...)”*

Artikel 18 van het WIPR heeft betrekking op wetsontduiking en bepaalt het volgende:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 9 augustus 2020 te Boom aanbood en een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) indiende als bloedverwant in neerdalende lijn van de partner van mevrouw A.M. Als bewijs van zijn afstammingsband met de partner van mevrouw A.M. legde verzoeker een gelegaliseerde ‘*Certified Copy of Entry in Register of Births*’ neer van 23 juli 2019.

3.6. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in zijn beslissing van 19 januari 2021 dat de voorgelegde geboorteakte in toepassing van artikel 27 van het WIPR niet kan worden erkend omdat uit landeninformatie zou blijken dat deze op een loutere verklaring kan worden opgesteld en de inhoud van deze akte wordt betwist *“overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht”*. Bijgevolg werd de bloedverwantschap in neerdalende lijn ten opzichte van de partner van de referentiepersoon volgens de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende aangetoond. Daarbij wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Uit het voorgelegde paspoort (H2791783) afgeleverd te Brussel, geldig van 1.10.2019 tot 30.09.2029, van betrokkene blijkt dat hij illegaal België is binnen gereisd. In zijn paspoort is immers nergens een spoor van een visum of inreisstempel terug te vinden. Het houdt geen steek dat betrokkene zou verkiezen illegaal naar Europa te reizen, wat veel duurder is en heel veel risico inhoudt, indien hij werkelijk de stiefzoon zou zijn van de Belgische referentiepersoon.
Gezien daarenboven een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: ‘Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11 may 2012’. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: “The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.” Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten*

overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking). Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht. Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.”

3.7. De Raad merkt vooreerst op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de zogeheten *de plano*-erkenning van buitenlandse akten, in toepassing van artikel 27 van het WIPR, desgevallend de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, “commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), “Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd”, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Daarnaast merkt de Raad op dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de rechtsmacht van de reguliere hoven en rechtbanken en voorziet artikel 145 van de Grondwet dat ook geschillen over politieke rechten ressorteren onder de rechtsmacht van de reguliere hoven en rechtbanken, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. Wanneer een overheid de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte weigert te erkennen, kan ingevolge artikel 27, §1, vierde lid, van het WIPR beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, waardoor de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de weigering tot erkenning van de voorgelegde Ghanese ‘*Certified Copy of Entry in Register of Births*’ (cf. RvS 28 mei 2009, nr. 193.626; zie ook RvV 2 maart 2010, nrs. 39 684, 39 685 en 38 686 (AV)). Verzoeker toont niet aan dat hij bij de burgerlijke rechter beroep heeft ingesteld tegen de beslissing tot weigering van erkenning van de buitenlandse akte.

Een en ander belet evenwel niet dat de Raad conform artikel 39/1, §1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) en aldus moet nagaan of deze afdoende gemotiveerd is (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

3.8. Verzoeker stelt in essentie in zijn middel dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft verzuimd om op basis van artikel 27 van het WIPR de formele geldigheid van de neergelegde geboorteakte, zoals voorzien in het Ghanese recht, na te gaan. Tevens stelt verzoeker dat de laattijdige registratie van de geboorteakte niet als wetsontduiking in de zin van artikel 18 van het WIPR kan worden gekwalificeerd.

Verzoeker is van oordeel dat de afstammingsband tussen hemzelf en de partner van de referentiepersoon wordt beheerst door het Ghanese recht. Samen met verzoeker stelt de Raad vast dat in de beslissing geen bepaling uit het Ghanese recht wordt aangehaald die zich zou verzetten tegen de laattijdige registratie van een geboorteakte. In de landeninformatie, die de verwerende partij in haar beslissing aanhaalt, wordt overigens bevestigd dat geboorteaktes in Ghana vaak naderhand worden geregistreerd. Volgens verzoeker is dit niet in overeenstemming met artikel 27 van het WIPR dat als juridische grondslag wordt vermeld.

Vervolgens oppert verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris onder andere op basis van het gegeven dat verzoeker illegaal het grondgebied heeft betreden, hetgeen weinig logisch is indien hij werkelijk het minderjarige kind van de partner van een Belg zou zijn, besluit dat er sprake is van wetsontduiking in de zin van artikel 18 van het WIPR, waarbij evenwel zou moeten worden bewezen dat verzoeker willens en wetens zou willen “*ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht*”.

3.9. In haar nota met opmerkingen reageert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoeker:

“(…)

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt allerminst kennelijk onredelijk vastgesteld dat de verzoekende partij kennelijk laattijdig een geboorteakte in functie van de Belgische referentiepersoon heeft laten registeren, met als enige bedoeling om in functie hiervan een verblijfsrecht in België te bekomen in functie van een persoon die niet daadwerkelijk de vader van de verzoekende partij is.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt allerminst kennelijk onredelijk overwogen dat het opvallend is dat de verzoekende partij op illegale wijze het Schengengrondgebied is binnengereisd, terwijl zij als descendent van een Belgische onderdaan met een visum type C naar België had kunnen afreizen. Verzoekende partij brengt hiertegen in dat hij zijn paspoort, waarmee hij het Schengengrondgebied is binnengereisd, is kwijtgeraakt en dat hij aldus zijn nieuw paspoort heeft voorgelegd bij deze aanvraag.

Verweerder kan enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft om deze bewering te staven en te concretiseren. Er dient aldus vastgesteld te worden dat uit het door verzoeker voorgelegde paspoort niet blijkt dat hij op legale wijzen het Schengengrondgebied is binnen gereisd.

Terecht wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing opgemerkt dat het onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij alle gevaren van een illegale reis naar België (inclusief de bedragen die daarvoor moeten worden betaald) zou hebben getrotseerd, zonder zelfs maar een poging te ondernemen om in functie van de vermeende Belgische stiefmoeder een visum kort verblijf te bekomen.

Op basis van gezaghebbende informatie wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bovendien vastgesteld dat laattijdig geregistreerde Ghanese geboorteaktes niet betrouwbaar zijn, omdat dergelijke aktes veelal een gesolliciteerd karakter hebben en dus louter als verklaringen op eer kunnen worden beschouwd, waarbij niet vereist is dat ondersteunend bewijs wordt voorgelegd.

Om voormelde redenen heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk in toepassing van artikel 18 WIPR besloten dat de voorgelegde geboorteaktes niet kunnen worden aanvaard als bewijs van verwantschap, vermits er kennelijk sprake is van wetsontduiking. De verzoekende partij voert op heden aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft nagelaten om na te gaan of de voorgelegde geboorteaktes naar Ghanes recht rechtsgeldig zijn. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet op basis van de laattijdige registratie van de geboorteaktes kon besluiten dat er sprake is van wetsontduiking.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

De verzoekende partij verliest immers volkomen uit het oog dat art. 27, §1 WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De overeenstemming van de buitenlandse akte met het volgens het WIPR toepasselijk recht is een essentiële voorwaarde opdat, overeenkomstig het gestelde in artikel 27 WIPR, de buitenlandse geboorteakte erkend zou kunnen worden.

De artikelen 18 en 21 WIPR. stipuleren ter zake:

- art. 18: “Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

- art. 21: “De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Gelet op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uitdrukkelijk wordt overwogen dat er sprake is van wetsontduiking, diende de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerminst nog verder te onderzoeken of de betreffende aktes naar Ghanes recht formeel rechtsgeldig zouden zijn.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij, is niet pertinent, nu door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk wordt toegelicht om welke reden de laattijdig geregistreerde geboorteakte geacht moet worden een vorm van wetsontduiking te betreffen, waarbij nog bijkomend gewezen wordt op het feit dat het geen steek houdt dat de verzoekende partij zelfs geen poging heeft ondernomen om op legale wijze het Schengengrondgebied binnen te reizen, indien zij alhier daadwerkelijk een Belgische stiefmoeder zou hebben.

De vaststelling dat er geen inreisstempel in het paspoort van de verzoekende partij is aangebracht, is dus ook wel degelijk relevant bij de beoordeling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Verweerder besluit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk is vastgesteld dat de verzoekende partij specifiek met het oog op een aanvraag tot gezinshereniging in België een geboorteakte heeft laten registreren in Ghana, waarbij inderdaad uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de geboorteaktes slechts twee maanden vóór indiening van de eerste aanvraag tot gezinshereniging werden geregistreerd.

Rekening houdend met het feit dat werd vastgesteld dat laattijdig registreerde Ghanese geboorteaktes niet bewijskrachtig zijn, omdat deze op eenvoudige verklaring kunnen worden bekomen, heeft de

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk besloten dat de bloedverwantschap niet als bewezen kan worden beschouwd op basis van de voorliggende documenten.”

3.10. Daargelaten de vraag of de door verzoeker neergelegde Ghanese ‘*Certified Copy of Entry in Register of Births*’ van 23 juli 2019, gelet op de wijze van totstandkoming, inhoudelijk betrouwbaar is, stipt de Raad aan dat artikel 27 van het WIPR enkel voorschrijft dat de vormelijke echtheid van de akte wordt beoordeeld op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet verduidelijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde van de staatssecretaris de rechtsgeldigheid en de echtheid van deze buitenlandse akte is nagegaan.

3.11. Bovendien blijkt noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit de nota met opmerkingen waarom de laattijdige registratie van de geboorteakte een vorm van wetsontduiking zou uitmaken in de zin van artikel 18 van het WIPR. Er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Dit houdt in dat men de regel dient te identificeren, waaraan men heeft getracht te ontsnappen en aan te tonen dat het de enige beweegreden was om aan die welbepaalde regel te ontsnappen (zie P. WAUTELET, *“De doorwerking in België van buitenlandse akte: een kritisch overzicht”* in T.Vreemd., 2008, p. 36 ev.). In de bestreden beslissing wordt nergens verduidelijkt welke (voor verzoeker ongunstige) regelgeving hij doelbewust zou trachten te ontwijken. Er dient ook een onderscheid te worden gemaakt tussen het ontduiken van de vreemdelingenwetgeving en het ontduiken van het WIPR. Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties van het ontduiken van het door dit wetboek aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de vreemdelingenwetgeving (zie Rb. Luik 12 juni 2009, RTDF 2010/4, 1112). Bijgevolg is de illegale binnenkomst van verzoeker, die in de nota met opmerkingen wederom meermaals in de verf wordt gezet, irrelevant bij de beoordeling van de vraag of de buitenlandse akte al dan niet moet worden erkend en evenzeer irrelevant bij de beoordeling van de vraag of er sprake is van wetsontduiking in de zin van artikel 18 van het WIPR.

Op basis van de beperkte betrouwbaarheid van laattijdig geregistreerde geboorteaktes wordt in de nota met opmerkingen overwogen dat er *“kennelijk”* sprake is van wetsontduiking in de zin van artikel 18 van het WIPR. De aangehaalde feitelijke elementen en toepasselijke geachte wetsbepalingen laten deze conclusie niet toe. In de nota met opmerkingen wordt tevens de openbare orde-exceptie uit artikel 21 van het WIPR aangehaald, maar deze wordt niet in de bestreden beslissing vermeld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij geenszins kan worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen het volgende poneert: *“Gelet op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uitdrukkelijk wordt overwogen dat er sprake is van wetsontduiking, diende de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerminst nog verder te onderzoeken of de betreffende aktes naar Ghanes recht formeel rechtsgeldig zouden zijn.”*

3.12. De Raad stelt vast dat de vermelde bepalingen uit het WIPR niet als juridische grondslag kunnen fungeren om de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen te achten. Er is sprake van een schending van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 27 en 18 van het WIPR. Dit geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Een bespreking van de overige middelonderdelen kan niet leiden tot een ruimere nietigverklaring, waardoor deze niet verder dienen te worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN